

Unohdin lisätä tämän toisen luvun ensimmäiseen osaan. Jatkossa yhdessä osassa on kaksi lukua. Luku 2 Seuraavat kaksi päivää minä luin kirjastosta lainaamaani kirjaa ja välillä hermoilin tulevia juhlia. Vaihdoin joka toinen tunti mieltäni. Välillä olin innoissani menossa juhliin ja välillä olin ahdistunut ja peloissani. Muutaman kerran tein jo päätöksen, että jätän juhlat väliin. Silloin aloin lukemaan kirjaa ja rauhoituin. Lukeminen oli aina auttanut minua jos stressasin jotain asiaa ja tuntemattomien tapaaminen oli asia mitä minä stressasin. Kirjassa kerrottiin, että joskus tuhansia vuosia sitten enkelit ja ihmiset asuivat molemmat maan päällä. He elivät keskenään rauhassa. He eivät kuitenkaan saaneet tehdä lapsia keskenään. Enkelien ja ihmisten jälkeläiset olivat liian voimakkaita, ja heillä molemmilla oli oma paikkansa. Enkelit olivat vahvoja ja rikkaita, ja ihmiset köyhiä ja heikkoja. Mutta jossain vaiheessa ihmiset muuttuivat kateellisiksi. Enkelit olivat kuolemattomia ja ihmiset kuolevaisia. Syttyi sota. Ihmisiä oli niin paljon, että he saivat hädettyä jopa kuolemattomat ja voimakkaat enkelit pois maan päältä. Sen jälkeen maan päällä ei ole nähty yhtäkään enkeliä ja enkelit alkoivat hävitä ihmisten muistista pikkuhiljaa. Nyt heistä tiedettiin vain sen verran, mitä uskonnon tunneilla opetettiin. Karkottamisen jälkeen enkelit asuivat Taivaassa. Jossain vaiheessa enkelit saivat luvan tehdä lapsia ihmisten kanssa. Ihmiset olivat aina olleet itsetuhoinen laji. He sotivat ja tappoivat toisiaan kuin raivotautiset eläimet. Puolienkeleitä alettiin tehdä, jotta maailmassa nähtäisiin vielä jossain vaiheessa rauha. He olivat melkein kuolemattomia, mutta voivat silti kuolla. He lakkasivat vanhenemasta vähän yli kaksikymmentä vuotiaina. He perivät enkelivanhemmiltaan voimia minkä avulla he palauttaisivat maan pinnalle rauhan. Mutta sitä milloin puolienkelit lähetettäisiin palauttamaan rauha maan päälle, ei tiedetty. Kirjassa ei mainittu kuin yhden enkelin nimi. Lucifer. Ilmeisesti enkelit eivät kertoneet nimiään edes lapsilleen. Ainut keino tunnistaa joku puoliveljeksi tai siskoksi oli se, jos heillä oli samat perityt voimat. Ja sekin saattoi olla vaikeaa, sillä monilla enkeleillä oli samankaltaisia voimia. Kirjassa kerrottiin, että Lucifer pakotettiin vartioimaan helvettiä samoihin aikoihin, kun enkelit häädettiin maan pinnalta. Hän oli ainut jolla oli kyky hallita kuolleita, joten hänet laitettiin vahtimaan heitä. Jotkut sanoivat sitä rangaistukseksi ja jotkut vain huonoksi tuuriksi. Maailman ainoa sisäänkäynti helvettiin löytyi Willowsista. Kirjassa ei kuitenkaan kerrottu asiasta tarkemmin. Luultavasti, jotta puolienkelit eivät yrittäisi mennä sinne. Etsin kirjasta luvun missä käsiteltiin puolienkelten voimia. Sieltä löytyi kaikkea mahdollista tulen ohjailemisesta esineiden liikuttelemiseen. Mielen ohjailemisesta ruumiin ohjailemiseen, mutta ei mitään hehkusta. Tutkin sivuja monia kertoja aina vain tarkemmin, mutta en löytänyt mitään edes asiaan vihjaavaa. Minua alkoi toden teolla häiritsemään. Miksi minä näin hehkua muissa? Toivoin, että olisin perinyt jonkun mielenkiintoisemman kyvyn. Kuten vaikka veden ohjailemisen. Lopulta, kun oli aika lähteä juhliin suljin kirjan ja laitoin sen terassin pöydälle väärinpäin jotta löytäisin myöhemmin saman aukeaman mihin olin jäänyt. Kello näytti olevan kuusi, mutta päätin siitä huolimatta mennä jo puistoon. Minä vihasin sitä jos joku oli sovitusta tapaamisesta minuutinkin myöhässä. Minä menin paikalle mielummin etuajassa. Laitoin päälleni aivan tavalliset vaatteet. Mustat farkut ja vihreän t-paidan. Olin hermona ja katselin itseäni vessan peilistä. "Ihan rauhassa. He ovat aivan tavallisia nuoria." Sanoin mantrana. Toivoin, että juhlissa olisi hieman Leota normaalimpia nuoria. Tuntui kuitenkin pahalta ajatella sillä tavalla hänestä. Kirjastonhoitaja oli katsonut häntä murhaavasti aikaisemmin, ja en voinut kuin ihmetellä, että miksi. Olin hakenut Engelin torilta itselleni mehua. Kortissa luki, että jokaisen pitäisi tuoda omat juomansa. Oletin siis, että siellä nautittaisiin alkoholi juomia. Siihen minä en ruvennut. Olin katsellut puolet elämästäni äitini sairaita juoppo poikaystäviä. Tiesin mitä alkohoi pisti jotkut ihmiset tekemään ja se ei ollut kaunista katseltavaa. Ehdin jo miettiä, että tulisiko Leo paikalle. Mutta sitten ravistelin päätäni.

Toivoin, että hän ei tulisi juhliin vaikka hän varmasti olisikin juhlien päättähti. Hän vaikutti riehakkaalta juhlijalta. Ulkona kävely helpotti hieman jännittyneitä hermojani. Aurinko loisti tapansa mukaan korkealla pilvettömällä taivaalla. Minä olin ostanut torilta myös aurinkolasit. Neon vihreät. Tai oikeastaan minä hain ne torilta. Engelissä ei käytetty rahaa. Täällä sai ruuat ja kaiken muunkin tarpeellisen ilmaiseksi. Engelin torilta löytyi kaikkea, mitä ihminen tai tässä tapauksessa puolienkeli voisi ikinä toivoa. Mietin välillä huvittuneena, että jos pudottaisin kiven kävelykadun kaiteen yli, menisikö se pilvipieiteen läpi ja putoaisiko se Willowsin kaduille. Kävelin taas parin tiikerin ohitse ja saavuin suuren omenapuun juurelle. Taas näin korkeuksissa oravan tapittavan minua tummilla silmillään. Tällä kertaa en edes yrittänyt kutsua sitä luokseni. Katselin suuria mehukkaita huumaaavia omenoita. Muistin Leon naurukohtauksen liiankin hyvin. Istuuduin puun viereen ja laskin mehupulloni viereeni. Vilkaisin asunnostani löytynyttä rannekelloa ja kello oli kaksikymmentä yli kuusi. Minulla oli paljon aikaa valmistautua henkisesti tapaamaan muita puolienkeleitä. Täyttelin ajan kuluksi sudokuja. Olin tehnyt niitä jo vuosia aina silloin kun meinasi ahdistaa. Se oli samalla tavalla terapeutista niin kuin lukeminenkin. Niiden avulla pystyin unohtamaan melkein kaiken negatiivisen, mutta vain väliaikaisesti. Masennus ja ahdistus palasivat aina takaisin kuin bumerangi. Minuutit kuluivat ja kun kello näytti varttia vaille seitsemän kuulin ensimmäisten puolienkelten ääniä. Laitoin sudoku kirjan ja mustekynän reppuuni. Katsoin äänien suuntaan ja näin kuinka mutkan takaa käveli ensimmäisenä vaaleanpunaiseen lyhyeseen mekkoon ja pinkkiin paitaan pukeutunut nuori vaalea hiuksinen nainen. Hän näytti cheerleaderilta. Hänen vieressä käveli pitkä ja hoikka akne naamainen nuori mies jolla oli tukka sekaisin. Hänestä tuli mieleen kouluajoilta hiljaiset, mutta fiksit kiltit pojat jotka saivat kokeista vain kympejä. He molemmat hehkuivat keltaisena kuin aurinko. Heidän takana käveli kolmen äijän porukka joista heistäkin jokainen hehkui keltaisena. Yhdellä heistä oli kaljakoppa mukana. Kun näin sen, en voinut kuin irvistää. Koppaa kantava nuori mies näytti urheilijalta. Hän oli komea, lihaksikas ja itsevarman näköinen. Hänen kaksi kaveria olivat kuin hänen vastakohtia. Lyhyempi kahdesta näytti riutuneelta. Hänellä oli vanhan näköiset kuluneet vaatteet ja tummat varjot silmien alla. Hän näytti hieman surulliselta ja todella väsyneeltä. Viimeinen puolienkeli oli pukeutunut siistiin mustaan pukuun. Hänellä oli siisti vaalea keskijakaus. Hän näytti tulevan rikkaasta perheestä. Vaikka ei siitä Engelissä olisi mitään hyötyä. Täällä ei käytetty rahaa. "Moi. Taidat olla uusi täällä?" Cheerleaderin näköinen nuori nainen sanoi iloisena, kun koko porukka käveli siihen eteeni. Cheerleader kätteli kanssani. "Minun nimeni on Caroline." Hän sanoi ja istuutui viereeni. "Tämä tässä on Will, mutta älä saa mitään ajatuksia. Hän on minun." Caroline sanoi ja tarttui pitkää ja hoikkaa akne naamaista nuorta miestä kädestä ja veti hänet maahan siihen vierelleen. He asettuivat istumaan sylikkään. Urheilijan näköinen nuori mies käveli myös puun juurelle ja laski kaljakopan nojaamaan puuta vasten. Hän ei edes vilkaissut minua päin. Hän kääntyi samantien kahta kaveriaan kohti ja otti taskustaan footbagin. Kaverukset alkoivat potkimaan palloa toisilleen. Surullisen näköinen nuori mies potki palloa laiskasti. Hänen liikkeet olivat hitaammat kuin kahden kaverinsa. "Milloin tulit tänne?" Caroline kysyi, ja minulla oli epämurkava olo. Olin aina ollut todella epäsosiaalinen varsinkin tuntemattomien kanssa. Nyt edessäni oli kokonainen lauma uusia ihmisiä. Tunsin kuinka ajatukseni alkoivat sekoittua toisiinsa ja taistelin ahdistusta vastaan. "Neljä päivää sitten." Vastasin epämurkavan ujosti. Tiedostin sen itsekkin ja se häiritsi. Otin nopean huikan mehua pullostani. "Älä meitä pelkää." Will sanoi ja hymyili. "Meitä parempaa seuraa saat etsiä." "Okei." Sanoin ja naurahdin hermostuneesti. "Nimeni on Emma." "Hei Emma." Caroline sanoi. "Joko tiedät mitä voimia sinulla on?" Hän kysyi ja hänestä näki, että hän oli vilpittömästi mukava. Hän vaikutti sellaiselta joka tuli toimeen kaikkien kanssa. Toisin kuin

kaikkien elokuvien ja sarjojen cheerleaderit jotka vain esittivät mukavaa taka ajatuksena selkään puukotus. "En." Valehtelin. En halunnut kertoa kenellekkään, että minä näin muissa hehkua mitä muut eivät nähneet. Saman tien olisin voinut sanoa, että olin hullu. Karkottaisin heidät varmasti ympäriltäni. Vaikka en tuntenutkaan heitä, tahdoin edes yrittää olla heidän kaveri. Olin ajatellut paljon sitä, että olinko onnellinen. Toki tulin taivaaseen, mutta minulla ei ollut ketään jonka kanssa jakaisin Engelin ilot. Halusin tietää minkälaista olisi jos olisi ystäviä. "Älä välitä." Will sanoi. "Minultakin meni pari kuukautta löytää oma voimani." "Mitä sinä pystyt tekemään?" Kysyin ja katsoin nopeasti kaveruksia jotka potkivat vieläkin palloa. He kaikki näyttivät onnellisilta. Paitsi rähjäinen ja väsyneen näköinen nuori mies. Minun oli vaikea kuvitella heidät maan pinnalle masentuneina. Oliko Leo valehdellut sanoessaan, että kaikki meistä oli ollut masentuneita ennen tänne tuloa? "Minä ymmärrän miten asiat toimivat." Will sanoi. "Tiedän. Kuullostaa säälittävältä. Ensimmäisenä kahtena kuukautena täällä en ollut teknologian lähellä ollenkaan. Sitten kun sain ensimmäisen tehtäväni Willowsissa, huomasin, että pystyin ymmärtämään koneita ja ihmisiä paremmin kuin ennen." "Millä tehtävällä?" Kysyin. "Meidän enkelivanhemmat saattavat välillä lähettää meidät maan pinnalle tekemään jonkinlaisen tehtävän. Yleensä pitää hakea jostain jotain ja viedä toiseen paikkaan. Ei mitään sen mielenkiintoisempaa." Will kertoi. "Entä sinä?" Kysyin Carolinelta. "Minkälaisia voimia sinulla on?" "Minä olen aina ollut kiinnostunut liikunnasta. Etenkin cheerleadauksesta. Olen aina ollut todella ketterä. Mutta tänne kun tulin huomasin olevani jotain paljon parempaa kuin vain ketterä. Huomasin olevani akrobaattien kuningatar." Hän sanoi vitsaillen ja levitti käsiään teatraalisesti levälleen. Silloin jotain osui poskeeni. Kiljahdin ja näin footbagin tippuvan viereeni. "Oho sori." Urheilijan näköinen nuori mies sanoi ja käveli viereeni. Sitten hän ojensi kätensä palloa kohti ja en voinut olla huomaamatta hänen valtavaa hauista mikä oli melkein naamani edessä. Päätelin, että hänen voimansa oli esineiden liikuttelu, sillä pallo vieressäni kohosi ilmaan ja lensi hänen käteen. Kuulin vierestäni kikatusta, ja kun katsoin Carolineä punastuin. Hän oli huomannut tuijotukseni. "Ikävä tuottaa pettymys, mutta Mike on homo." Hän sanoi ja ei selvästikkään pystynyt lopettamaan kikatustaan. Minä punastuin entisestään. "Kuulitko Mike?" Will huusi kaverilleen jonka hauista olin hetki sitten tuijottanut. "Mitä?" Hän kysyi ja nappasi footbagin ilmasta käteen sen jälkeen kun rikkaan näköinen nuori mies potkaisi sen häntä päin. Hän kääntyi katsomaan Williä. "Sä oot kuulemma homo." Will sanoi ja vinkkasi Mikelle silmää. Hän naurahti. "Ainahan te voitte sitä haaveilla." Hän sanoi ja potkaisi pallon takaisin kaverilleen. Tunsin kuinka naamaani kuumotti. Olin varmasti yhtä punainen kuin omenat puussa yläpuolellamme. "Relaa vähän." Caroline sanoi kun sai vihdoin lopetettua kikatuksen. "Olisit nähnyt ilmeesi. Minä laskin vain leikkiä." Hän sanoi. Pelastukseksi paikalle saapui juuri silloin pieni kokoinen tyttö. Hän ei voinut olla kahdeksaatoista vanhempi. Hän käveli meidän luokse hieman kasaan painautuneena kuin toivoisi olevansa näkymätön. Hänellä oli oliivinruskea iho ja keskipitkät kiharat tummat hiukset. Ensimmäiseksi huomasin hänen hehkuvan punaisena. Samalla tavalla niin kuin Leo hehkui. "Hei." Tyttö sanoi heiveröisesti ja istuutui meidän viereen. "Hei." Caroline ja Will sanoivat yhteen ääneen. Sitten Mike käveli kaljakopalle ja otti sieltä tölkin. Hän katsoi minua kysyvästi kaljatölkki kädessään ja minä pudistin päätäni. Vilautin mehupulloani, ja Will huomasi sen. "Isäpuolesiko?" Hän kysyi hiljaa hieman vakavempana kuin hetki sitten. Katsoin häntä ihmeissäni. Mistä hän sen tiesi? "Minä ymmärrän miten asiat toimivat." Hän sanoi ymmärtäväinen ilme kasvoillaan. "Mukaanlukien ihmiset." Hän lisäsi, ja katsoin häntä nyökäten. "Mikä sinun nimesi on?" Caroline kysyi juuri paikalle tulleelta tytöltä. "Sophia." Hän vastasi hiiren hiljaa. "Milloin tulit Engeliin?" Will kysyi häneltä. "Toissapäivänä." Sophia vastasi. Minua häiritsi vieläkin mitä

hehku tarkoitti. Olin nyt nähnyt kaksi punaisena hehkuvaa puolienkeliä. Liittyikö se jotenkin heidän vanhempiin? Ehkä Leolla ja Sophialla oli sama enkelivanhempi? En keksinyt parempaakaan selitystä. Minusta tuntui, että tiedottomuus ajaisi minut vielä joku päivä hulluksi. Ellen sitten nähnyt hehkua juuri sen takia, että olin tullut hulluksi. "Ota sinäkin ihan rauhassa." Caroline sanoi Sophialle. "Te olette Emman kanssa molemmat uusia ja olen varma, että me tulemme keskenämme hyvin toimeen." Sophia nyökkäsi ja näytti rentoutuvan hiukan. "Ei mene kauaa, kun te jo huomaatte, että on lupa hymyillä ja pitää hauskaa." Will sanoi ja avasi kaljatölkin. Hän imaisi tölkin suulta kuohuavat vaahdot suuhunsa ennen kuin ne valuivat Carolinen vaatteille. Sitten hän otti pitkän kulauksen. "Kuinka monta uutta puolienkeliä tänne tulee yleensä kuukaudessa?" Kysyin. Muistelin, että kortissa luki, että tämä tervetuliaisjuhla oli joka kuukautinen. "Viidestä kymmeneen." Caroline kertoi. "Uusia taloja ilmestyy tänne sitä mukaa, kun asukkaitakin tulee lisää." Silloin kuulin vasemmalta tutun äänen. "Hei hei hei!" Leo sanoi kovaan ääneen kävellessään meitä päin. "Missä minun kutsuni on?" Hän sanoi ja näytti huojuvan. En ollut varma esittikö hän vai oliko hän oikeasti loukkaantunut. Sitten näin Carolinen ja Willin ilmeet. Ne muistuttivat pelottavan paljon kirjastonhoitajan ilmettä, kun hän oli nähnyt Leon kirjastossa. "Mitä sinä täällä teet?" Caroline kysyi. "Et ole tervetullut tänne!" Will sanoi kovaan ääneen ja nousi seisomaan. Mike ja hänen kaksi kaveria jotka potkivat footbaggiä lopettivat ja tulivat seisomaan Willin vierelle. "Painu vittuun!" Sanoi Mike joka näytti muitakin vihaisemmalta. "Äläs nyt." Leo sanoi punaisena hehkuvana. "Tämä on yleinen paikka. Ette te voi minua täältä pois heittää." "Haluatko todella kokeilla?" Mike sanoi ja näytti siltä, että valmistautui tappeluun. Huomasin Leon kädessä viinapullon ja se selitti miksi hän huojui. "Mene kotiin." Sanoin kohottaen ääneni kuuluvaksi. "Sinä olet kännissä." "Hiljaa narttu!" Leo huudahti ja mulkaisi minua. "Sinä olet ollut täällä mitä? Muutaman päivän ja alat käskyttämään minua!" "Älä puhu hänelle tuohon sävyyn!" Caroline sanoi. Katsoin häntä hieman yllättyneenä. Kukaan ei ole ikinä ennen puolustanut minua. "Kuten Will sanoi äsken, et ole tervetullut tänne!" Rähjäisen näköinen nuori mies sanoi. "Älä nyt Luke. Vieläkö näet niitä unia?" Leo kysyi ja hymyili ilkeästi. "Niitä missä kaupunki on tulossa?" "Sillä ei ole mitään tekemistä tämän kanssa." Luke sanoi. "Minä en ole tappanut ketään vaikka en saakaan nukuttua kunnolla. Ja ne unet ovat vain unia." Sydämeni pomppasi kurkkuun. "Oletko sinä tappanut jonkun?" Kysymys valui suustani. Leo heilautti viinapulloa minua kohti. Näin, että siellä oli enää vain tilkka jäljellä. "Älä sinä puutu tähän!" Hän sanoi minulle silmiään siristäen. "Kenet sinä tapoit?" Kysyin järkyttyneenä. "Minun siskoni!" Mike sanoi täristen puoliksi surusta ja puoliksi raivoista. "Minä tein sen vain jotta moni muu pelastuisi." Leo sanoi. "Kysykää Lukelta hänen unista. Minä ja velipoikani näemme kamalia asioita." "Se ei oikeuta sinua tappamaan ketään!" Luke sanoi ja astui askelen lähemmäs Leota. "Kyllä. Me näemme kamalia asioita, mutta ne ovat vain unia. Sinä olet psykoottinen, kun luulet niitä enne uniksi!" "Sanoitko sinä minua juuri hulluksi?" Leo kysyi. Sitten hän valmistautui heittämään lasisen viinapullon. Hän tähtäsi sillä Lukea päin. "Sinä olet hullu!" Mike huusi, ja Leo käänsi katseensa häneen. Leo heitti pullon Mikeä kohti. Mike ojensi kätensä ja nappasi pullon näkymättömällä kädellä ilmasta kiinni. "Tuosta sinä maksat!" Hän huudahti raivosta sekaisin. Sitten hän heitti lasipullon Leota päin. Pullo osui keskelle Leon otsaa ja se meni rikki. Minä ja Sophia kiljaistiin yhteen ääneen, kun Leon otsaan jäi töröttämään suuri lasinsiru ja hän kaatui maahan. Siihen hänen alle alkoi muodostua verilammikko. Näin kuinka punainen hehku hänen ympärillä alkoi himmetä ja lopulta katosi. Siitä minä tiesin, että hän kuoli.